

Jeg har ikke tænkt mig at stå her og prøve på at lave et forsvar for det socialdemokratiske dobbeltspil. Det er faktisk en af de ting, jeg må give den, der sagde det, ret i. Der er tale om et socialdemokratiske dobbeltspil. Jeg har heller ikke tænkt mig at stå og lave en forsvarstale for H.C. Hansen for det, han gjorde, som han godt nok ikke turde gå tilbage og sige til sine egne socialdemokratiske medlemmer. Jeg må sige, at jeg er ham dybt taknemlig for, at han turde vise tillid til den NATO-alliance, som vi er en del af. At han så ikke turde gå tilbage til sine egne folk og trumfe det igennem, er jo trist.

Og så har vi altså det, der blev resultatet af det. Nu her så mange år efter er det kommet frem, at sådan gik det for sig, og derfor så skal der laves en undersøgelse. Tillid var godt, kontrol er bedre. Selvfølgelig er det sådan.

Fremskridtspartiet har altid gået ind for åbenhed, men hvad er det for en åbenhed, vi taler om, når så mange måske har været lidt skræmte over, at det er Enhedslisten, der tager SF i hånden og kommer med denne her forespørgsel? Så er det måske netop fordi, at her er det, at åbenheden når grænsen. Grænsen nås nemlig lige akkurat dér, hvor vi kan risikere at sætte vores sikkerhedspolitik over styr.

Jeg må indrømme, at jeg har været meget enig i utrolig meget af det, der er blevet sagt om det. Lad os da prøve på at få undersøgt så meget, som det overhovedet er muligt, bare vi ikke går over grænsen, hvor vi går ind i det fortrolige, hvor vi går ind i det, der kan ødelægge det sikkerhedspolitiske aspekt, hvor vi kan gå ind i det, der ødelægger tilliden til, at Danmark vil blive ved med at være en troværdig NATO-forsvarspartner. Det er jo det, det drejer sig om. Og så glem alt det dér med, at nu er Muren faldet, og der er ingen krise nogle steder. Sludder og vrøvl. Det ved vi alle sammen at der er.

Derfor er det her altså udenrigspolitik, som kan risikere at blive ret ubehagelig for nogle, hvis de begynder at åbne op for ting, som ikke skulle være fremme i offentligheden på nuværende tidspunkt, fordi det stadig væk er aktuelt. Ikke sådan at forstå, at der er personer, der vil blive trådt for nær, for skidt pyt med det.

Nej, men hvis det er Danmarks sikkerhedspolitik, det pludselig går ud over, så synes jeg, det er en alvorlig sag, og derfor må jeg indrømme: Jeg er også meget interesseret i at høre, hvad hr. Estrup når frem til, og hvad det er for en undersøgelse, man eventuelt kan komme frem til; for er det ting, som godt kan komme frem, og som

der ikke er sikkerhedsklausuler på, synes jeg, det er godt med åbenhed. Derom skal ikke være nogen tvivl.

Det her om atomvåben. Der er ikke nogen, der vil være i tvivl om, at alle partier herhjemme efterhånden står bag, at vi skal have en nedrustning. Jeg er glad for det arbejde, regeringen har gjort – og i øvrigt i samme ånd som de tidligere regeringer – for, at vi får en nedrustning af atomvåben ligeligt over hele jorden og ikke noget med ensidighed, for så ødelægger man balancen.

Det er også igen den sikkerhedsmæssige interessesfære. Det nytter ikke noget, at vi kun laver undersøgelser af, hvordan amerikanerne gjorde: Om der eventuelt skulle være landet en enkelt flyvemaskine, som lige skulle repareres, før den kunne lette igen fra Thulebasen, eller om det var et skib, der syntes, der lige fik lyst til at gå ind i Århus havn og vise sig frem som et stort, flot eksemplar af racen og vise, hvad man ville være villige til at gøre for at forsvare dansk territorium.

Det er ikke det, vi taler om. Vi taler om balancen mellem Øst og Vest. Vi taler om den globale balance, om, hvordan vi kan forhindre en stor-krig. Det er den tillid, vi skal vise vore allierede i NATO, og den tillid kan vi vise i åbenhed, også når vi diskuterer disse områder.

Jeg har fuld tillid til, at det Thuleudvalg, der er blevet nedsat, og udvalget under Dansk Udenrigspolitisk Institut, som kommer med sin fine hvidbog, kan komme et stykke hen ad vejen. Men helt ærligt: Var det ikke en idé at se, hvor langt de kommer til og med 1968 og et lille stykke til, som udenrigsministeren har lovet os her, og så se, om der er behov for mere? I det såkaldte Thuleudvalg vil vi også komme til at se nogle papirer, som måske kan få os til at sige: Hov, der kan være mere, så lad os tage sagen op igen.

Men jeg kan ikke se nogen grund til, at vi i dag skal stå og sige, at nu tager vi hele tiden fra 1945 op til 1995 og kigger alting efter i detaljer, for så bliver de udvalg aldrig færdige. Derfor må jeg også sige, at vi er åbne over for de demokratiske spilleregler. Vi er åbne over for, at vi får lagt så meget på bordet som overhovedet muligt, så længe det ikke generer dansk sikkerhedspolitik og ikke ødelægger tilliden til, at Danmark vil blive ved med at være et troværdigt medlem af forsvarsalliancen NATO.

Jeg tror og håber, at når vi ser de to rapporter, der er under udarbejdelse nu, vil vi finde ud af,